

IZAUGSME KRISTŪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 3:1-15; 2. Kor. 5:17; Jāņa 15:4-10; Mat. 6:9-13; Lūk. 9:23, 24.

ATMIŅAS PANTS:

„Jēzus atbildēja un viņam sacīja: „Patiesi, patiesi es tev saku: ja kas nepiedzimst no jauna, tas nespēj redzēt Dieva valstību.”” (Jāņa 3:3)

Nikodēmam Kristus likās pievilcīgs, bet viņš neuzdrošinājās iet pie Viņa atklāti. Viņš pieklājīgi sasveicinājās ar Jēzu, atzīstot Viņu kā no Dieva nākušu skolotāju. Meistars zināja, ka aiz šīs pieklājīgās sasveicināšanās bija patiesības meklētājs, tāpēc, netērēdams laiku, Viņš pateica Nikodēmam, ka viņam tik daudz nav vajadzīgas teorētiskas zināšanas kā garīga atjaunošanās, piedzimšana no jauna.

Šo domu Nikodēmam bija grūti aptvert. Tā kā viņš bija cēlies no Ābrahāma, viņš bija pārliecināts, ka viņam ir vieta Dieva valstībā. Bez tam kā stingrs farizejs viņš noteikti bija pelnījis Dieva labvēlību, vai ne tā? Tad kāpēc viņam ir vajadzīga tik radikālas izmaiņas?

Jēzus pacietīgi paskaidroja, ka garīga pārveidošana ir pārdabisks darbs, ko dara Svētais Gars. Lai gan mēs nevaram redzēt vai saprast, kā tas notiek, mēs varam uztvert rezultātu. Mēs to saucam par atgriešanos, par jaunu dzīvi Kristū.

Lai gan mums vajadzētu vienmēr atcerēties, kā Kungs mūs ir aicinājis un atgriezis, mūsu lielākais izaicinājums ir pastāvīgi mājot Viņā ik dienas, lai Viņš varētu mūs pārveidot arvien vairāk un vairāk pēc Savas līdzības.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. augustā!

Piedzimt no jauna

Kāds dedzīgs kristietis sarunā ar politiķi jautāja viņai: „Vai Jūs esat piedzimusi otrreiz?” Sadusmota par personīgo jautājumu, politiķe atbildēja: „Paldies, man pietika ar pirmo reizi.”

Varbūt tā arī bija, bet, pārdomājot mūsu kritušo dabu, ar pirmo dzimšanu nepietiek, vismaz lai iegūtu mūžīgo dzīvību. Tāpēc mums ir „jāpiedzimst no jauna”.

Izlasi Jēzus sarunu ar Nikodēmu Jāņa 3:1-15! Kā Jēzus paskaidroja, ko nozīmē piedzimt no jauna? _____

Nav šaubu, ka Nikodēms, Israēla skolotājs, zināja Vecās Derības Rakstus, kas runā par vajadzību pēc „jaunas sirds”, un Dieva labprātību radīt to mūsos (Ps. 51:10, Ec. 36:26). Jēzus paskaidroja Nikodēmam šo patiesību un kā tas var notikt.

Jāņa pierakstītā saruna noslēdzas ar Jēzus vārdiem. No Nikodēma nav atbildes. Varbūt viņš devās mājup, iegrimis dziļās pārdomās. Svētais Gars mierīgi darbojās viņā, un pēc trim gadiem viņš bija gatavs atklāti kļūt par Jēzus mācekli.

Fakts, ka ir nepieciešams piedzimt no jauna, bez šaubām, parāda, ka no garīgā skatu punkta ar pirmo piedzimšanu nepietiek. Jaunpiedzimšanai ir jābūt divkāršai: ūdenī un Garā. Jāņa Kristītāja kalpošanas gaismā Nikodēms ātri saprata, ka piedzimt ūdenī attiecas uz kristību ūdenī. Vēl viņam vajadzēja zināt, ka piedzimt no Gara nozīmē Svētā Gara atjaunot sirdi.

Starp fizisko un garīgo dzimšanu pastāv zināma līdzība. Abas iezīmē jaunas dzīves sākumu. Mēs arī paši neesam tie, kas rada piedzimšanu – tā tiek izdarīta mūsu labā. Bet ir arī kāda svarīga atšķirība: mēs nevarējām izvēlēties, vai gribam piedzimt fiziski, bet varam izvēlēties piedzimt garīgi. Tikai tie, kas brīvi nolemj Jaut Svētajam Garam radīt jaunu garīgu „es” viņu iekšienē, ir no jauna piedzimuši. Dievs ciena mūsu brīvību. Lai gan Viņš ļoti vēlas mūs pārveidot, Viņš mūs nemaina ar varu.

Pārdomā, kā Kungs radīja tavu atgriešanos. Nav svarīgi, vai tie bija dramatiski apstākļi vai garš un nemanāms pārveidošanas process. Kā tu esi piedzīvojis jaunpiedzimšanu? _____

Jauna dzīve Kristū

Piedzimt no jauna ir iespējams, tikai pateicoties Svētā Gara darbam. Jēzus izmantoja faktu, ka grieķu vārds „pneuma” nozīmē gan „Gars”, gan „vējš”, lai ilustrētu atgriešanās procesu (Jāņa 3:8). Vējš pūš. Nevieni no mums nevar to iesākt, vadīt vai apstādināt. Tā varens spēks ir ārpus cilvēku kontroles. Mēs varam tikai reaģēt uz to, vai nu pretojoties tam vai izmantojot tā potenciālu savā labā.

Līdzīgi Svētais Gars pastāvīgi darbojas pie katra cilvēka sirds, velkot to pie Kristus. Nevieni nevar izkontrolēt tā lielo glābjošo un pārveidojošo spēku. Mēs varam pretoties tam vai pakļauties. Padodoties Viņa pārliecinošajai ietekmei, Svētais Gars rada mūsos jaunu dzīvi.

Vai ir kāds veids, kā uzzināt, vai mēs esam piedzīvojuši jaunpiedzimšanu? Jā! Gars darbojas neredzami, bet Viņa aktivitātes rezultāts ir redzams. Tie, kas ir ap mums, zina, ka Jēzus mūsos rada jaunu sirdi. Gars vienmēr rada pie mums paveikto iekšējo pārmaiņu ārēji redzamu. Kā Jēzus teica, „Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsi.” (Mat. 7:20)

Jauna dzīve Kristū nav salāpīta dzīve ar ārējām reformām. Tā nav vecās dzīves pārveidojums vai uzlabojums, bet pilnīga izmaiņa.

Ko šie panti atklāj par to, ko jaunpiedzimšana paveic mūsos? Tit. 3:5-7, 2. Kor. 5:17, Gal. 6:15. _____

Pateicoties Svētajam Garam, Kristus iedēsta mūsos jaunas domas, jūtas un motīvus. Viņš pamodina mūsu sirdsapziņu, izmaina mūsu prātu, pakļauj mūsu nesvētās ilgas un piepilda mūs ar saldu Debesu mieru. Lai gan izmaiņa nenotiek acumirkli, ar laiku mēs kļūstam par jauniem radījumiem Kristū. Tam ir jānotiek, jo sākotnējā versija, kas radusies, fiziski piedzimstot, nav taisna Dieva priekšā.

Pārdomā pēdējās 24 stundas savā dzīvē! Cik lielā mērā tie, kas ir saistīti ar tevi, ierauga Kristu tavos vārdos, attieksmē un darbos? Lūdž par tām rakstura īpašībām, kuras Svētajam Garam tevī vēl ir jāizveido! _____

Mājot Kristū

Plaukstoša garīgā dzīve ir iespējama tikai pastāvīgā atkarībā no Kristus. Jēzus izmantoja ilustrāciju ar vīnakoku, lai mācītu mums, kā to izdarīt. "ES ESMU vīnakoks, jūs esat zari," Jēzus teica (Jāņa 15:5). Vecajā Derībā Israēls ir attēlots kā vīnakoks, ko ir „iedēstījis Kungs” (Jes. 5:1-7; Ps. 80:8, 9; Jer. 2:21), bet Jēzus atklāj Sevi kā „patieso vīnakoku” (Jāņa 15:1) un aicina Savus sekotājus būt ar Viņu tikpat vienoti kā zari ar vīnakoku.

Ko šie panti mums māca par pastāvīgu mājošānu Kristū? Sk. Jāņa 15:4-10.

Zars, kas ir atdalīts no koka, kādu laiku var izskatīties dzīvs, bet tas noteikti novītīs un mirs, jo tas ir nogriezts no dzīvības avota. Tieši tāpat mēs varam saņemt dzīvību, tikai pateicoties mūsu savienībai ar Kristu. Rīta svētbrīži ir svarīgi, bet mūsu sadraudzībai ar Kungu ir jāturpinās visas dienas garumā. Mājot Kristū nozīmē pastāvīgi meklēt Viņu, lūgt Viņa vadību, lūgt pēc spēka paklausīt Viņa gribai un lūgt pēc Viņa mīlestības, lai tā mūs piepilda.

Viens no visviltīgākajiem slazdiem ir censties dzīvot kristīgu dzīvi neatkarīgi no Kunga. „Bez Manis jūs neko nespējat darīt.” (Jāņa 15:5) Bez Viņa mēs nevaram pretoties pat ne vienai kārdināšanai, pārvarēt kaut vienu grēku vai attīstīt Viņam līdzīgu raksturu. Jaunā garīgā dzīve var piedzīvot izaugsmi tikai nepārtrauktā savienībā ar Kristu.

Lasot Vārdu un to pārdomājot, mēs tiekam pabaroti un stiprināti. „Vārdi, ko es jums runāju, ir Gars un dzīvība,” Jēzus teica (Jāņa 6:63). Glabāti sirdīs un prātos, šie vārdi iedvesmos mūsu lūgšanas, lai uzturētu mūs savienībā ar Kungu. Lai gan „šīs pasaules rūpēm” (Marka 4:19) ir viegli mūs samulsināt, mums ir jāpieliek pūles, lai mājotu Jēzū.

Kas ir vislielākie šķēršļi, kas tev traucē pastāvīgi mājot Kristū? Kādus soļus tu vari uzņemt, lai tos likvidētu vai uzvarētu? _____

TREŠDIENA, 6. AUGUSTS

Lūgšana

Kopā ar Bībeles lasīšanu noteikti ir vajadzīga lūgšana, lai mēs varētu māņot Kristū un garīgi pieaugt. Pat Jēzum bija nepieciešama lūgšana, lai būtu vienots ar Tēvu. Viņš atstāja mums lūgšanu dzīves paraugu. Lūgšana iezīmēja izšķirošus brīžus Viņa dzīvē. Viņš lūdza, kad tika kristīts. Viņš bieži lūdza vientuļās vietās pirms rītausmas vai kalnos pēc saulrieta. Dažreiz Viņš pavadīja visu nakti lūdzot, piemēram, tad, kad izvēlējās divpadsmit apustuļus. Viņš lūdza pēc Lācara augšāmcelšanas. Pat krusts neatturēja Viņu no lūgšanas.

Ja „Tēvs zina, kas jums vajadzīgs, pirms jūs viņu lūdzat” (Mat. 6:8), kāpēc mums ir jāpienes savas vajadzības Viņam lūgšanās? Tāpēc ka lūgšanā mēs mācāmies iztukšoties no sevi un kļūt atkarīgāki no Viņa.

„Lūdziet, un jums tiks dots, meklējiet, un jūs atradīsiet, klausīniet, un jums atvērs,” tāds ir Jēzus apsolījums (Mat. 7:7). Lai gan mums Viņš nav jāiespaido ar bezgalīgām lūgšanām un tukšiem atkārtojumiem (Mat. 6:5-9), mums ir jābūt neatlaidīgiem lūgšanās, pieķeroties Viņa apsolījumiem (Jāņa 15:7, 16:24), lai arī kas notiktu.

Kā Kunga lūgšanas atsevišķas daļas var palīdzēt mums pieaugt Kristū?

Sk. Mat. 6:9-13. _____

Jēzus ir mūsu Starpnieks Debesīs. Tāpēc Viņš pamācīja mūs izteikt savas lūgšanas Viņa vārdā. „Patiesi, patiesi es jums saku: ko vien jūs Tēvam manā vārdā lūgsiet, Viņš jums dos.” (Jāņa 16:23) Kristus mācīja, ka ir zināmi nosacījumi, lai šis brīnišķīgais apsolījums piepildītos. Mums ir jātic, ka Dievs var mums atbildēt (Mat. 21:22). Ir nepieciešama piedodoša attieksme pret tuvākajiem (Marka 11:25). Vissvarīgākais, mūsu gribai vajadzētu vienmēr būt pakļautai Tēva gribai (Mat. 6:10, Lūk. 22:42). Un nevienai „aizkavētai” atbildei nevajadzētu mums atņemt drosmi. Tieši pretēji, mums ir vienmēr jālūdz, un mēs nedrīkstam padoties (Lūk. 18:1).

„Kungs, māci mums lūgt” (Lūk. 11:1) ir vienmēr piemērots lūgums, vienalga, pirms cik ilga laika mēs esam pieņēmuši Kristu kā savu Glābēju. Kādā savas lūgšanu dzīves aspektā tev vēl joprojām ir nepieciešams pieaugt Dieva žēlastības spēkā? _____

Katru dienu nogalināt savu ego

Paradoksāli, ka, tikai mirstot, mēs varam patiesi dzīvot. Kristībā mēs [ideālajā variantā] nomirstam savai vecajai dabai un ceļamies augšā jaunai dzīvei. Būtu brīnišķīgi, ja vecais grēka cilvēks būtu uz visiem laikiem aprakts kristību ūdeņos. Tomēr ātrāk vai vēlāk ikviens no mums atklāj, ka mūsu pagātnes ieradumi un tieksmes vēl arvien ir dzīvi un cenšas iegūt kontroli pār mūsu dzīvi. Pēc kristībām mūsu vecā daba ir atkal un atkal jānogalina. Tieši tāpēc Jēzus saistīja kristieša dzīvi ar krustu.

Ko nozīmē Lūk. 9:23, 24? _____

Daudzi domā, ka krusts, kas viņiem ir jānes, ir nopietna slimība, nepatīkami dzīves apstākļi vai ilgstoša invaliditāte. Lai gan tas viss noteikti ir smagi, Jēzus vārdu nozīme ir dziļāka. Uzņemties krustu nozīmē aizliegt sevi ik dienas. Nevis tikai reizi pa reizi, bet katru dienu. Ne tikai kādu daļu no sevis, bet sevi visu.

Kristīgā dzīve ir krusta dzīve. „Tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus.” (Gal. 2:20) Senajā pasaulē krustā sistie upuri nemira uzreiz. Parasti viņi mocījās daudzas stundas, reizēm vairākas dienas, karājoties pie krusta. Mūsu vecā daba, lai gan sista krustā, cīnās, lai izdzīvotu un tiktu no krusta lejā.

Nav viegli aizliegt sevi. Mūsu vecā daba kavējas, vecais cilvēks negrib mirt. Vēl vairāk, mēs nevaram pienaglot sevi pie krusta. „Neviens cilvēks nevar atbrīvot sevi no sevis paša. Šo darbu mēs vienīgi varam ļaut paveikt Kristum. Tad mūsu dvēseles valoda skanēs: „Kungs, ņem manu sirdi, jo pats es nespēju to dot. Tas ir Tavš īpašums. Turi to šķīstu, jo es to nevaru izdarīt Tavā vietā. Glāb mani par spīti tam, kāds esmu, manam vājumam, manam nekristīgajam egoismam. Veido mani, pacel mani šķīstā un svētā gaisotnē, kur manu dvēseli var šķērsot Tavas mīlestības spēcīgā straume.”

Šāda atteikšanās no sevis ir jāizdara ne tikai kristīgās dzīves sākumā. Tā jāatjauno, sperot ikvienu jaunu soli Debesu virzienā. [...] Mēs varam būt droši tikai, nepārtraukti atsakoties no sevis un uzturot atkarību no Kristus.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 159., 160. lpp.) Ik dienas ir jāpakļaujas Kungam.

Kad tu pēdējo reizi nomiri savam „es”? Ko tava atbilde liecina, īpaši šodienas pantu gaismā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Ceļš pie Kristus" nodaļa "Nodošanās" 43.-48. lpp., "Laikmetu ilgas" nodaļa "Nikodēms" 167.-177. lpp.

"Cīņa pret savu „es” ir vislielākā cīņa, kas jebkad ir izcīnīta. Sevis pakļaušana, visa nodošana Dieva gribai prasa cīņu. Bet dvēselei ir jāpakļaujas Dievam, pirms tā var tikt atjaunota svētumā." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus", 43. lpp.)

„Mēs nevaram saglabāt savu „es” un būt piepildīti ar Dieva pilnību. Mums ir jāiztukšo sevi. Ja mēs beigās iegūsim Debesis, tad tas būs tikai tāpēc, ka mēs būsim atteikušies no sevis un pieņēmuši Jēzus Kristus prātu, garu un gribu." (E. Vaita „Debesu vietās”, 155. lpp.)

„Kad Dieva Gars iemājo sirdī, tas pārveido dzīvi. Mēs esam izmetuši grēcīgās domas un atteikušies no ļaunajiem darbiem. Mīlestība, pazemība un miers ieņem dusmu, skaudības un nesaskaņu vietu. Prieks ienāk skumju vietā, un sejas izteiksme atspoguļo Debesu gaismu. [...] Svētība nāk tad, ja dvēsele ticībā pakļauj sevi Dievam. Tad spēks, ko nevar redzēt neviena cilvēka acs, rada jaunu būtni Dieva līdzībā." (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 173. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir tava personīgā pieredze, ko nozīmē mājot Kristū? Kas notiek, ja tu savienojies ar Jēzu? Kas notiek, ja tu to nedari?

2. Kurš gan nav cīnījies neatbildēto lūgšanu dēļ, vismaz tad, kad esam tās izteikuši? Kā tu vari saglabāt ticību Dievam un Viņa apsolījumiem, saskaroties ar lūgumiem, kas nav atbildēti tā, kā tu gribēji? Kādas svarīgas lietas mums šādās situācijās vajadzētu vienmēr paturēt atmiņā?

3. Kādas problēmas ir ar mūsu „es”, ar tā būtību, ja jau mēs esam aicināti katru dienu to aizliegt? Palūkojies uz šo jautājumu šādi: ja tu neaizliegtu sevi, ja tu ļautu savam „es” pārvaldīt visu, ko tu domā vai dari, kāda būtu tava dzīve? Vai tā kaut kādā veidā atgādinātu mūsu Kunga dzīvi? Ko tava atbilde liecina par tevi, ja tu esi bez Kristus?
